

בגדי הגנרל

ישראל שלטת האופנה הצרפתית. נערות רחוב דיונוגף לובשות ופושטות בלהט את יצירות המודנה הפאריסאית. אין הן היחידות הסוגדות לממלכת דיוג. גם כפפה רוגל של המדיניות הישראלית מבוקשים מאד הדגמים הצרפתיים. הכל נוש' אים את עיניהם אל הגיורה הצרפתית הח' דישה. והדוגמה המבוקשת ביותר בשוק ה' פוליטי הישראלי הם בגדי הגנרל דה'גול. **מי אינו רוצה להיות דה'גול הישראלי? כבר יש לנו דה'גוריון, דה'דיין, דה'פרס, ואפילו דה'בגון.** יש לנו שפע רב של אנשי-בתחן משות' ררים, גנרלים-לשעבר, אקס-גנרלים, ואף דג' גנרלים. כל אחד היה רוצה להיות דה'גול. אולם לגנרל הצרפתי הזה ישנה קומה מיוחדת במינה. הוא ארוך מאוד. קשה מאד להתאים את בגדיו לגופם של המועמדים הישראלים. רובם אף אינו מגיע עד ברכיו.

בה נעצם לרגע את עינינו, נאמץ את דמיונו ונתאר לעצמנו מסייה דה' גוריון קם בכנסת ומכריז כך: **אני אומר ללא תבוכה** — מרבית הפיי דאיון שפקדו את כפרינו לחמו בגבורה. אני מושיט את ידי לפורצי כלא שטה ואומר להם: הבה נבנה יחד עתיד משותף.

זאת בריוק עשה השבוע המנהיג הצרפתי אחרי שלוחמי-השיחרור האלגייריים קטלו 1500 מתישבים צרפתיים, כולל נשים ויל' דים, ואחרי שהפילו בקרבות 7200 חיילים צרפתיים, ואחרי שהרגו כרבת ערבים ששיתפו פעולה עם השלטון הור — שיבח דה'גול פומבית את אומץ-לבם ומסירותם. היתה זאת סטירת-לחי מצלצלת למיליון ה' תושבים הצרפתיים באלג'יריה, ולקצינים ה' מפקדים על הצי מיליון חיילים בארץ זו. העם האלגיירי לא היה זקוק למחמאה זו. הוא שיכל במלחמת שיחרורו 70 אלף לוח' מים — מספר השוה באופן יחסי ל-17 אלף צעירים עכריים בישראל.

ככל זאת היתה הצרפתית-הכבוד של דה'גול מעשה היסטורי. היא היתה הקדמה פסיכולוגית הכרי' חיה להצעת המדיניות: **שמנהיגי תנועת-השיחרור האלג'ירית, שרי הממשלה האלג'ירית כגולת תונים וקאהיר, ייכנסו עמו למשא-ומתן ישיר, כצדדים שווים-עמדה.**

ראה שהצעת הגנרל לא תשא פרי בשלב הנוכחי. הוא הכיר בממשלת אל-גיירה למעשה, אך לא להלכה. נראה כי מנהיגי תנועת-השיחרור לא יסתפקו בכך. יתכן כי המפקדים של הארגון הצבאי האלגיירי, החולשים על צבא ממושע ולו' בעל-זרועים של למעלה מ-100 אלף חיילים, ועל אזורים משוחררים נרחבים בעלי ממשל לאומי ומערכת מסים, לא יסכימו לפשרות. אך לא על כך נדון הפעם. אותנו מעני' יינת כרעג גיזורתם של בגדי הגנרל — למה מתכוון דה'גול?

הוא לא קרא למורדים להניח את נשקם ולהיכנע ללא-תנאי. הוא הסכים שימשיכו כמלחמתם בעצם ימי המשא-ומתן. הוא הסכים לנהל משא-ומתן זה עם ראשי המרד, אותם האנשים אשר "קול ישראל" והעתון "הרות" קוראים להם "טרוריסטים" ו"סוכני נאי צר", ומציגים אותם כגאנגסטרים. דה'גול אינו חובב מתחיל. הוא מצביא בעל שיעור-קומה, ומדינאי מנוסה. אין הוא קורא לראשי צבא-השיחרור לבקר בפאריס כדי שיתרשמו משער-הנצחון וממגדל א-יפ. הוא לא היה קורא להם למשא-ומתן שכש' לוננו כטוח מרשק. הומנתו מבוססת על כמה הנחות-יסוד שרק הן מאפשרות משא-ומתן רציני: על ההכרה באלג'יריה כארץ ערבית

נפרדת. על הנכונות להעניק לה מיד או בהדרגה מעמד חופשי. התמונה המרחפת לעיני הגנרל היא בלי ספק זו של אלג'יריה ערבית, הקשורה עם תונים ומארוקו, תוך השתלבות מדינית וכלכלית עם צרפת. **זוהי ראייה של מדינאי. הוא מציג לעצמו מטרה ברורה וררי אליה. הוא מוכן לשלם עבורה מחיר כבד — בפרסטיג'ה, כו' תורים מדיניים ובהקרת האינמי רסים של מיליון המתישבים הצרי פתיים. האם זה הלוש המתאים**

כמו הצנחן ז'אק מאסי האמין שאפשר לנצח במלחמה זו עלידי הרחבת מרתפי-העיניים ובתי-הקברות. פוליטיקאים חדלי-אונים כמו גי מולה ואנטואן פיניי חשבו, מן הסתם, שהמלחמה אבודה. שיש לדחוק את הקץ. והנה באה המהפכה של דה'גול. הגנרל הבין שמי שמוסה לעצור תנועת-שיחרור לאומית, הריהו כמנסה לעצור מכול בכפית. הוא הבין גם שמלחמה זו תסתיים במקום או במאוחר בנירושה של צרפת מיבשת אפריקה, והפיכתה למדינה קטנה באירופה. **כנגד עדת התבוסנים, הפוליטרי**

קאים והדגנרלים שהשלימו עם גר רל זה, העמיד הגנרל תפיסה נוע' זת חדשה: **ההצעה ליצור שות' פות חדשה בין חלק של התנועה הלאומית הערבית לבין צרפת.** הוא מקוה כי בשותפות זו תוכל הכל' כלה הצרפתית להשתלב במרחב האפריקאי, ותוכל צרפת להישען על הגנרל העולה של העמים המשתחררים. אם להשתמש במוש' גים ישראליים: הגנרל מציע לצרפת "השתל' בות במרחב".

ספק אם הדבר עוד אפשרי בשלב מאוחר זה. אולם זוהי תפיסה גראנדיוזית ונועזת, והעם הצרפתי הבין באופן אינסטינקטיבי שזוהי הנדמנותו האחרונה להישאר מעצמה עולמית. לכן העלה את הגנרל לשלטון, לכן הקריב חלק גדול מחירויותיו הדמוקרטיות והשלים עם משטר פנימי העשוי להידרדר בנקל לתהום הפאשיזם. אלה הם בגדי הגנרל. האם יש מועמד ישראלי בעל מימדים מתאימים?

שרים-יארבע שעות לסני הצעתו הרמתית של דה'גול, נאם דויד בן גוריון בכנסת על ועידת-סלורנץ. בנאום זה

ביטא בצורה חרימשמעית את גישת-היסוד בכל הנוגע לבעיה הערבית. במרכז נאום זה עמד העקרון, עליו חזרו בימים האחר רונים גם משה דיין ושאר בחורי-הישיבה של הרבי. **יש רק דרך אחת להביא את הערבים לידי השלמה עם ישראל, קבע ביגיי, והיא — הגברת כוחה של ישראל.**

משמע: אין צורך בשום תוכי נית, בשום מאמץ, בשום הצעה, בשום פתרון לבעיות השנויות כי מחלוקת, בשום מעשה פוליטי, כי שום יוזמה מדינאית, בשום מיכי צע מהפכני. כל אשר דרוש הוא לקנות עוד צוללת, עוד מטוס-סיי לון, עוד סילון.

אין צורך להתעכב על הנאיביות הנוראה של גישה זו. ישראל היא מדינה עניה, ואי פילו כדי לשמור על יחס כלשהו בין נשקה לבין הנשק הזורם בחצי-חנינם כנהר אדיר לארצות ערב, יהיה עליה להפנות יותר ויותר אמצעים מפיתוח הארץ לרכישת כלים, ההופכים במהירות נוראה לגרוטאות.

איך יביאו אלה ל"השלמת" הערבים? אי-התקפה צבאית אין פירושה שלום, וגם לא השלמה. אפשר "להרתיע" התקפה צב' אית — אך א'אפשר להרתיע מלחמה כל' כלית, בידוד פוליטי ותמורה חברתית. כל ילד ערבי לומד בבית-הספר כי הצלבנים ישבו בארץ במשך 200 שנה — וכי ה' מרחב המוסלמי לא השלים עמם אף לרגע. הפירוש האמיתי של דברי ביגיי הוא: לא לעשות כלום. להשלים עם המשכת המלחמה בין ישראל לבין התנועה הלאומית הערבית עד הסוף, ללא שלום וללא פתרון. זוהי בדיוק גישתם של הפוליטיקאים והאלופים, שהביאו את צרפת עד לסף האבדון. **ב'גוריון, דיין, בגין ושותפיהם אינם דה'גולים ישראלים. הם ני מולה, ז'אק מאסי וז'אק פוסטל בתחפושת דה'גול. לרוע המזל, אין ההיסטוריה נעשית בנשף-מפכות.**

ש הבדלים גדולים מאד בין מצב הצרפתים במגרב לבין מצבה של ישראל במרחב המזרחי. אולם הבעיה העמוקה ביו' תר מקבילה בשני המקרים: היחס היסודי לתנועה הערבית.

אילו קם דה'גול ישראלי, היה מציג את אותו הפתרון כפי ש' הציע שארל דה'גול לצרפת: לר' זום מיכצעים מדינאיים נועזים ר' מהפכניים, כדי ליצור ברית בין המדינה לבין התנועה הלאומית הערבית.

הוא לא היה מעלים עין מן ההבדלים. הוא היה מציין כי לצרפתים באלג'יריה יש לאן לסגת, במקרה הגרוע ביותר, ואילו לישראלים אין. הוא היה מצביע על העובדה שמאחורי הקולונים והקולונילים באלג'יר עו' מד צבא אדיר ומעצמה עולמית, בשעה ש' ישראל נתמכת לכל היותר על-ידי חיל' הוולארים של היהדות הבינלאומית.

והוא היה מסיק את המסקנה: על דה'גול הישראלי להיות נועז יותר, מהפכני יותר, אף מדה'גול הצרפתי. ההבדל האמיתי בין סיכויי דה'גול צרפתי לבין סיכויי דה'גול ישראלי הוא לטובת ישראל. צרפת היא מדינה אירופית וקולו' ניאלית. ישראל היא מדינה אסיאתית מבחי' נת הגיאוגרפיה, השרשים התרבותיים וה' אינטרס הכלכלי. צרפת יכולה לקחת רק לשותפות בין זרים. ישראל יכולה להשליך לתוך החלל המרחבי את רעיון השותפות הלאומית של אומות-אחרות.

אלה הם בגדי הגנרל, מותאמים לאקלים הישראלי. מי מוכן ללבוש אותם?